

POSTANOWIENIE

19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa H. spółki akcyjnej w Ł.
przeciwko K. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.
i D. B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej D. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 22 marca 2022 r., I ACa 963/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi adwokatowi M. S. 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu D. B. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego D. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 22 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 listopada 2023 r., II USK 109/23).

Zdaniem skarżącego oczywista zasadność skargi kasacyjnej przejawiała się w tym, że Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 i 32 prawa wekslowego, uznając, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową przez co zmaterializowała się odpowiedzialność poręczyciela, podczas gdy zobowiązanie wekslowe, w ogóle nie mogło powstać, a posiadacz weksla *in blanco*, w dacie uzupełnienia weksla był zobowiązany do jego zwrotu.

Skarżący nie przedstawił przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19).

Kluczowym argumentem skarżącego był zarzut dotyczący rozwiązania umów współpracy zawartych z powódką. Pozwany podniósł bowiem, że umowy te zostały skutecznie rozwiązane, wskutek czego wygasły, co z kolei skutkowało wypełnieniem weksla niezgodnie z deklaracją wekslową.

Tymczasem z ustaleń faktycznych w sprawie (którymi Sąd Najwyższy jest związany – art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wyraźnie wynika, że nie doszło do rozwiązania umów o współpracy zawartych pomiędzy powódką a K. spółką z o.o. Sąd drugiej instancji uznał bowiem, że nawet gdyby przyjąć, że oświadczenie o wypowiedzeniu umów współpracy zostało wysłane wraz z wezwaniem do zapłaty i skutecznie doręczone L. T. – radcy prawnemu zatrudnionemu u powódki – choć istniały ku temu zasadnicze wątpliwości, to i tak zostało złożone niewłaściwemu podmiotowi, a zatem nie mogło wywołać zamierzonego skutku.

Wezwanie to było personalnie skierowane do pani T., a to że pozwany wysłał je na adres powodowej spółki nie ma decydującego znaczenia. Adresatem oświadczenia była spółka i to do niej oświadczenie winno być skierowane. Skoro oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało złożone niewłaściwemu podmiotowi, to nie można przyjąć, że dotarło do adresata i wywołało określone skutki prawne. Konsekwencją tego jest konkluzja, zgodnie z którą K. sp. z o.o. nie wypowiedziała skutecznie umów współpracy, które w dalszym ciągu wiązały

strony. Niezasadnie w tych okolicznościach skarżący wskazuje na wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową i naruszenie art. 10 prawa wekslowego. Nieskuteczne wypowiedzenie umów przez skarżącego powodowało, że niezasadne były argumenty obejmujące wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem.

Uznać zatem należy, że w oparciu o argumentację przedstawioną powyżej nie zachodzą wskazywane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[ms]